

گفت و گوی
روزنامه صبا با پژمان
مولایی، عکاس
مجموعه «معدن
مرگ سیاه»

ادای دین به کارگران معدن

امکان بازگشت وجود دارد یا نه، من وارد معدن شدم و با زندگی بسیاری از کارگران معدن از نزدیک مواجه شدم.

او ادامه داد: این مجموعه برای من یک کار کوتاه نبود. با پولی که از جایزه فجر دریافت کرده بودم، برای ادامه این پروژه به معدن رفتم. ابتدا قرار بود دو روز عکاسی کنم، اما با مسئولان معدن صحبت کردم و با وجود دشواریهایی که برای گرفتن مجوز وجود داشت، در نهایت اجازه عکاسی پیدا کردم. قرار بود یک الی دو روز در معدن بمانم، اما در نهایت حدود یک ماه آنجا عکاسی کردم.

مولایی درباره مواجهه با کارگران معدن گفت: طیف کارگران معدن بسیار گسترده است. در آنجا افراد با پیشینههای متفاوت کار می کنند، اما چیزی که در مجموع دیدم، آدمهایی بسیار خوب و با قلبی مهربان بود. سختی کار و شرایط زندگی باعث شده بود این افراد ویژگیهای خاصی پیدا کنند.

این عکاس ادامه داد: در این مدت با بعضی از کارگران ارتباط نزدیکی پیدا کردم. حتی با یکی از آنها که لکنت زبان داشت و به عنوان پیمانکار فعالیت می کرد، دوست شدم و بعد از پایان عکاسی به خانواده اش نیز سر زدم. این ارتباط برای من بخشی از تجربه ساخت این مجموعه بود.

مولایی درباره حضور «معدن مرگ سیاه» در «سینماحقیقت» گفت: خیلی دوست داشتم این مجموعه در «سینماحقیقت» دیده شود و خوشبختانه این اتفاق افتاد و جایزه گرفت. برای من این اتفاق به نوعی ادای دین به کارگران معدن بود؛ چون احساس می کردم این افراد و زندگی شان باید بیشتر دیده شوند.

او افزود: من نزدیک به چندین هزار عکس از معدن دارم. اینکه یک عکاس بتواند ۳۴۰ متر زیر زمین، یک ماه در کنار کارگران زندگی و از صبح تا شب عکاسی کند، تجربه ای نیست که به راحتی تکرار شود. خودم این تجربه را انجام دادم و از آن رضایت دارم. در ادامه نیز در حال برنامه ریزی برای کار روی مجموعه دیگری درباره معادن زغال سنگ در شمال کشور هستم.

مولایی گفت: آنچه برای من اهمیت دارد این است که این مسیر ادامه پیدا کند و نگاه به عکاسی جدی تر شود. «سینماحقیقت» با ایجاد این فضا باعث شد عکاسان مجموعه خودشان را ارائه کنند، در کنار یکدیگر قرار بگیرند و ارتباط بیشتری با سینمای مستند برقرار کنند.

پژمان مولایی، عکاس مجموعه مستند «معدن مرگ سیاه»، با اشاره به تجربه حضور در نوزدهمین جشنواره «سینماحقیقت»، از اهمیت شکل گیری بخش عکس، فرصت دیده شدن عکاسان مجموعه و ارتباط میان عکاسی و سینمای مستند گفت؛ تجربه ای که به گفته او، در کنار خاطره دریافت جایزه در تالار وحدت، انگیزه و حساسیت او برای ادامه فعالیت در حوزه مجموعه عکس را افزایش داده است.

فاطمه یکانه
گفت و گو

عکاسان خودشان را محک بزنند. انتخاب داوران متخصص نیز اهمیت زیادی داشت؛ افرادی که در حوزه عکاسی شناخته شده بودند و مجموعه ها را با دقت بررسی کردند. اینکه آثار پس از دوری در خانه هنرمندان ایران به نمایش درآمد، برای من بخشی از این تجربه ارزشمند بود.

او افزود: شاید این تنها جشنواره ای باشد که همچنان دغدغه دارم ببینم امسال چه کاری می توانم برای آن ارائه کنم. وقتی فراخوان «سینماحقیقت» منتشر می شود، به این فکر می کنم که چه مجموعه ای داشته باشم که آن قدر قدرتمند باشد که بتوانم دوباره با آن روی صحنه بروم.

او ادامه داد: من با وجود اینکه همچنان فعالیت می کنم، سال گذشته این جشنواره دوباره نوعی جنب و جوش و حساسیت در من ایجاد کرد؛ انگار دوباره همان عکاسی را که سال ها فعال تر بود، در من به حرکت درآورد. حضور همزمان فیلم ها، نمایشگاه عکس و جمع شدن جامعه عکاسی، حس خوبی ایجاد کرده بود و به عکاسان این احساس را می داد که دیده می شوند.

این عکاس افزود: عکاسان معمولاً کمتر دیده می شوند و ممکن است حضور در یک جشنواره و دریافت جایزه، فقط برای مدت کوتاهی این احساس را ایجاد کند. اما تجربه «سینماحقیقت» برای من متفاوت بود. به نظر من این جشنواره شروع خوبی در این زمینه داشت و می تواند این مسیر را ادامه دهد.

مولایی گفت: با توجه به تجربه ای که از جشنواره فجر، جشنواره تلویزیونی مستند و رویدادهای مختلف دارم، می توانم بگویم «سینماحقیقت» برای من توانست آن تلنگر و ارزش واقعی حضور یک عکاس را ایجاد کند. شاید بخشی از این تجربه به دلیل همان چند روزی بود که همه عکاسان در کنار هم حضور داشتند و برنامه های آموزشی و نمایشگاهی نیز برگزار می شد.

مولایی درباره مجموعه عکس «معدن مرگ سیاه» نیز توضیح داد: کسی که می خواهد از معدن عکاسی کند، پیش از هر چیز باید جسارت داشته باشد. وقتی ۳۴۰ متر زیر زمین می روید، نمی دانید شرایط چگونه است و آیا

وی با اشاره به تجربه حضورش در نوزدهمین جشنواره «سینماحقیقت» گفت: بعد از چهارده سال فعالیت در حوزه عکاسی و دریافت جوایزی از رویدادهای مختلف، از جشنواره فیلم فجر تا جشنواره تلویزیونی مستند، شیرین ترین جایزه ای که برای من ماندگار شده، جایزه «سینماحقیقت» است.

مولایی افزود: نحوه برگزاری بخش عکس در جشنواره «سینماحقیقت» و احترامی که برای عکاسان قائل شده بودند نیز برای من اهمیت داشت. همه چیز منظم بود و برای این بخش برنامه ریزی شده بود. حضور در تالار وحدت و دریافت جایزه روی صحنه نیز برای من خاطره ای ماندگار شد. من همیشه دوست داشتم جایزه ای را در تالار وحدت دریافت کنم و این اتفاق برای جایزه «سینماحقیقت» افتاد.

او با اشاره به تفاوت این تجربه با دریافت جایزه جشنواره فیلم فجر توضیح داد: سالی که جایزه فجر را گرفتم، با دوران کرونا همزمان شد و مراسم به شکل غیرحضور برقرار شد. به همین دلیل، با اینکه ممکن است بسیاری جایزه فجر را بسیار ارزشمند بدانند، برای من جایزه «سینماحقیقت» به دلیل حضور در جشنواره و دریافت جایزه روی صحنه، خاطره و ارزش دیگری دارد. این عکاس درباره تاثیر برگزاری بخش عکس سینماحقیقت بر جامعه عکاسان گفت: این بخش فضایی فراهم کرد تا عکاسانی که به صورت تخصصی در حوزه مجموعه عکس فعالیت می کنند، خودشان را محک بزنند. در جامعه عکاسی گاهی مجموعه عکس با چند گزارش تصویری اشتباه گرفته می شود، در حالی که مجموعه عکس فلسفه متفاوتی دارد؛ روایت و داستان دارد و باید از چیدمان و اساس مشخصی برخوردار باشد. درواقع هر کسی نمی تواند به این سطح از آگاهی درباره مجموعه عکس برسد.

مولایی ادامه داد: به همین دلیل، برگزاری چنین بخشی باعث شد

